

besat deres vacante Nummere med nye Heste i Aaret 1849, bør tilbagebetale de dem for dette Aar godtgjorte Remonteringspenge, samt at Remonteringspengene heller ikke for Aaret 1850 bør udbetales disse eller de Udredere, som ikke i dette Aar have besat deres vacant blevne Nummere med nye Heste, og støtte vi denne vor Anskuelse paa, at det ligefrem ligger i Sagens Natur, at, da de vedkommende Udredere i Genhold til Krigsministeriets Circulaire af 8de August 1849 valgte at besætte deres vacant blevne Nummere, mod at erholde Taxationssummen for den tabte Hest udbetalt, kunne de ei heller gjøre Fordring paa at faae Remonteringspenge for disse Aar, da Staten selv har i den Tid maattet remontere for dem. Ved denne Afgjorelse kan det for Statskassen neppe medføre noget betydeligt Tab at tilbagelevere Udrederne deres Heste, hvoraf ikke faa maa antages at være ældre Heste af ringere Verdi, og da næsten alle Udredere skulle være i det Tilfælde, at de, ved at erholde en Hest tilbageleveret, komme til at udbetale 46 Rbd. til Statskassen, og det upaatvibseligen maa antages, at Gjennemsnitsprisen for disse ved Auction bortsalgende Heste ei vil blive større end bemeldte 46 Rbd., er det rimeligt, at her saa godt som intet Tab vil opstaae. Udvalget skal saaledes blot til Lydeliggjorelse af vedkommende Passus af Paragraphen tillade sig at foreslaae en Tilføining.

Ved § 3 har Udvalget i Genhold til sin tidligere Motivering kun at tilføie, at det, idet man tilraader at gaae ind paa at give Krigsbestyrelsen den forlangte Afgang til at forsøge Hesteantallet for hver District til det Dobbelte, dog ikke kan tilraade, at denne Bestemmelse vedtages for længere Tid, end indtil den nye Omorganisation af Hæren indtræder, hvilken forhaadentligen hverken kan eller bør udsættes længe efter Krigens Ophør.

Ved § 6 formener Udvalget, at der bør indføres en Bestemmelse om, at disse vedkommende Districter overlevere Heste ei bør være

for gamle, men at deres Alder bør indskrænkes inden et vist Aaremaal, thi v re de for gamle, vilde Remonteringspengene tabe deres sande Betydning, og synes ogsaa herfor Analogien med Hensyn til, at det paalægges Districterne for Fremtiden kun at maatte levere Heste af en vis ung Alder, at tale.

Med Hensyn til de i § 8 sidste Passus omtalte Remonteringspenge for de 1728 Heste, som Krigsministeriet faaer Bemyndigelse til at udsætte i Districterne, anseer Udvalget det billigt, at Staten her selv remonterer, thi da denne Bestemmelse maa antages at være af forvarig Natur, kunde et tilfældigt Dødsfald af en Hest ramme et District for haardt. For at nemlig Remonteringspengene skulle svare til deres virkelige Bestemmelse maa man gaae ud fra den Beregning, at en Hest staaer i Nummer fra dens 5te til 16de Aar, altsaa i omtrent 11 Aar, og at Udrederen saaledes erholder 88 Rbd. i Remonteringspenge, ved hvilken Udbetaling i Forening med Eiendommen af den cesserede Hest han maa ansees at erholde et passende Equivalent, men den Beregning kan ei anvendes paa de her omtalte Heste, som, sandsynligen ei i saa lang Tid ville blive underholdte af Districtet, der derfor kun bør paalægges at erstatte en død eller til Skade kommen Hest, naar det beviistligen kan regnes Districtet til Last, at et saadant Tilfælde er indtruffet, og uagtet man ingenlunde er blind for de Vanskeligheder, der ville være forbundne med for Krigsbestyrelsen at føre dette Beviis, troe vi dog ikke her at kunne tilraade, at Remontering skal skee af Districtet, da den let kan ramme det enkelte District for føleligt, og derved blive en Hartkornsbyrde af Betydning.

Angaaende § 13 maa Udvalget foreslaae, at den deri omhandlede Mulct for Fremtiden tilfalder Amts-Fattigkassen og ei vedkommende Regiments-Kasse, hvilket neppe er analogt med hvad der i andre lignende Mulcttilfælde pleier at skee.